

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Michala Mazance a soudců Mgr. Davida Hipšra a JUDr. Jana Passera v právní věci žalobců: **a) Z. M., b) Ing. A. M.,** oba zastoupeni JUDr. Ladislavem Košťálem, advokátem se sídlem Na Riviéře 123, Zbečno, proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy,** se sídlem Mariánské nám. 2, Praha 1, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 10. 2008, čj. S-MHMP 428448/2008/OST/Je, v řízení o kasační stížnosti žalobců proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 13. 10. 2010, čj. 9 Ca 414/2008 - 37,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**
II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
III. Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I.

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 16. 10. 2008, čj. S-MHMP 428448/2008/OST/Je, zamítl odvolání žalobců a potvrdil rozhodnutí, kterým odbor Výstavby Úřadu městské části Praha 12 (dále též „stavební úřad“) zamítl návrh na kolaudační rozhodnutí na stavbu bazénu u rodinného domu a na pozemku ve vlastnictví žalobců. Vedle kolaudace bazénu se žalobci domáhali ve správním řízení rovněž kolaudace garáže a oplocení pozemku. Ta jim byla posléze povolena s tím, že jim stavební úřad uložil odstranit zjištěné drobné vady. V případě bazénu však správní orgány dospěly k závěru, že změny oproti ověřené projektové dokumentaci jsou podstatné, neboť stavba je od jiného výrobce, bazén má jiný tvar a hloubku a není zastřešen. Žalobci přitom nepodali žádost o změnu stavby před jejím dokončením. Společnost PRE a. s. navíc vydala nesouhlasné stanovisko a žalobci

nepředložili jiné řešení stavby bazénu v ochranném pásmu vysokého napětí, které by bylo v souladu s právními předpisy. Nerealizovali tedy stavbu v souladu se stavebním povolením a nepožádali o změnu stavby před jejím dokončením.

II.

[2] Proti shora uvedenému rozhodnutí podali žalobci žalobu u Městského soudu v Praze (dále též „městský soud“). Připomněli, že stavební povolení na stavbu garáže, bazénu a oplocení pozemku podali již v roce 1998. Kolaudační řízení bylo poprvé zastaveno již v roce 2000. Od té doby žalovaný několikrát rozhodoval o opravném prostředku a vždy rozhodnutí stavebního úřadu zrušil. V pořadí poslednímu rozhodnutí stavebního úřadu vytkli, že z něj není zřejmé, v čem se stavba bazénu odchyluje od stavební dokumentace ověřené stavebním úřadem ve stavebním řízení. Žalovaný nehodnotil, zda se provedení stavby odchyluje podstatně či nikoli. Proto považovali žalobou napadené rozhodnutí za neodůvodněné a nepřezkoumatelné co do skutkových i právních závěrů. Žalovaný nezdůvodnil, proč by provedená zjištění měla představovat podstatnou změnu stavby bazénu. Takovou podstatnou změnou nemůže být změna výrobce, tvaru bazénu (tvar „ledvinky“ namísto oválného tvaru) a rovněž rozměry bazénu a jeho hloubka se podstatně nezměnily. Proto trvali na tom, že se provedení bazénu neodchyluje od dokumentace ověřené stavebním úřadem ve stavebním řízení. Domnívali se rovněž, že se žalovaný těmito úvahami pouze snaží zakrýt skutečnost, že stavební úřad vydal stavební povolení umožňující umístit stavbu v ochranném pásmu venkovního vedení 22kV, a že žalobci stavbu zhotovili zcela v souladu se stavebním povolením.

III.

[3] Městský soud v Praze žalobu zamítl rozsudkem ze dne 13. 10. 2010, čj. 9 Ca 414/2008-37. V odůvodnění rozsudku připomněl, že kolaudační řízení trvalo již od roku 2000. Stavební úřad i žalovaný ve věci opakovaně rozhodovali. Žalovanému důrazně vytkl, že ačkoli měl dostatečné podklady pro vedení správního řízení i relevantní důvod uvedený v rozhodnutí stavebního úřadu, že kolaudací brání nesouhlasné stanovisko společnosti PRE distribuce a. s., požadoval po stavebním úřadu, aby toto stanovisko vyjasňoval a vedl jej k řízení o odstranění stavby. Změny stavby spočívající v technických parametrech nebyly určujícím důvodem, pro který stavební úřad neprovedl kolaudaci. Kolaudaci bránilo především to, že se stavba nachází v ochranném pásmu elektrického venkovního vedení. To bylo ve věci zásadní. V kolaudačním řízení musí správní orgán zkoumat, zda skutečné provedení stavby a její užívání nebude ohrožovat veřejné zájmy, především z hlediska ochrany života a zdraví osob. Podle názoru městského soudu nese odpovědnost za splnění tohoto požadavku stavební úřad ve stavebním řízení a toto hledisko má zvažovat již při vydání stavebního povolení. Pokud se to však nestane, nelze uvedené hledisko z odkazem na vydané stavební povolení ponechat stranou a ochranu veřejným zájmům neposkytnout. Opatřená stanoviska opakovaně upozorňují na vážné nebezpečí ohrožení života osob v bazénu a jeho bezprostředním okolí. Těmito okolnostmi se stavební úřad správně zabýval. Žalovaný však přesto zaměřil svoji pozornost na to, zda odchylky realizované stavby oproti projektové dokumentaci představují podstatnou změnu stavby. Udělení písemného souhlasu Pražské energetiky a. s. bylo naprostou nezbytností pro rozhodnutí o kolaudaci stavby. Protože stavební povolení je v důsledku časového odstupu již nezměnitelné, je třeba hledisko ochrany zdraví osob zohlednit v kolaudačním řízení. Podle přesvědčení městského soudu zůstává otázkou, do jaké míry je

za vzniklý stav zodpovědný zpracovatel projektové dokumentace a do jaké míry stavební úřad, který dokumentaci ověřil a vydal stavební povolení. Tyto okolnosti by byly případně řešeny v řízení o nároku na náhradu škody. I proto se jeví účelnějším, aby žalobce a stavební úřad hledali způsob kompromisního řešení, který ostatně navrhl ve své zprávě též veřejný ochránce práv.

IV.

[4] Proti rozsudku městského soudu podali žalobci (stěžovatelé) v zákonné lhůtě kasační stížnost. Nejprve podrobně rekapitulovali dosavadní průběh správního řízení a důvody, o které své rozhodnutí opřel městský soud. Setrvali na stanovisku, že stavbu bazénu realizovali v souladu se stavebním povolením a v souladu s projektovou dokumentací. Podle jejich názoru nelze bez dalšího preferovat veřejný zájem nad zájmem žalobců a nelze takto interpretovat ani § 81 odst. 1 zákona č. 50/1976 Sb. o územním plánování a stavebním řádu (dále též „stavební zákon"). Vždy je třeba vycházet z konkrétních okolností věci. To však městský soud neučinil a spokojil se s obecným konstatováním ochrany veřejného zájmu. Stavebnímu úřadu nic nebránilo v tom, aby, obdobně jako u stavby oplocení a garáže, stanovil podmínky, za kterých lze stavbu užívat a v souladu s takto stanovenými podmínkami stavbu kolaudoval. Stavba bazénu se nenachází pod vodičem elektrického vedení, které navíc prochází nad celým pozemkem ve vlastnictví žalobců. Proto se jim argumentace ohrožením života osob jeví jako nedostatečná, neboť by ji bylo třeba vztahovat na celý pozemek.

V.

[5] Nejvyšší správní soud posoudil důvodnost kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti dle § 109 odst. 2, 3 zákona č. 150/2002 Sb. soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.").

[6] Kasační stížnost není důvodná.

[7] Stěžovatelé koncipovali kasační stížnost tak, že nejprve popsali stanovisko žalovaného a důvody, pro které stavební úřad návrh na kolaudaci stavby bazénu zamítl a poté zopakovali argumenty městského soudu, pro které nevyhověl jejich žalobě. Je však třeba připomenout, že kasační stížnost může být důvodná pouze tehdy, pokud Nejvyšší správní soud shledá naplnění některého z důvodů kasační stížnosti, jak je stanoví § 103 odst. 1 s. ř. s. Je rovněž třeba, aby kasační námitky směřovaly proti rozhodnutí soudu o správní žalobě, nikoli proti důvodům, které žalovaný uvedl v rozhodnutí o odvolání.

[8] Odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí je na samé hranici přezkoumatelnosti, neboť obsahuje jen v minimálním rozsahu důvody, o které žalovaný opřel své rozhodnutí. Tento nedostatek vyplývá o to zřetelněji, že stavební úřad vedl kolaudační řízení již od roku 2000 a správní orgány ve věci rozhodovaly opakovaně. Žalovaný se v podstatě omezil na konstatování, že shledal podstatné změny proti ověřené projektové dokumentaci, spočívající v jiném tvaru bazénu, jiné hloubce a rovněž v provedení jiným výrobcem. Stručně zmínil, že společnost PRE a. s. vydala negativní stanovisko a stěžovatelé nenavrhli jiné řešení stavby v ochrannému pásmu vysokého napětí. Žalobou napadené rozhodnutí neobsahuje žádné argumenty, proč i přesto byla

projektová dokumentace ověřena ve stavebním řízení, popř. jak je třeba posoudit kolizi soukromého zájmu stěžovatelů na kolaudaci předtím pravomocně povolené stavby s ochranou veřejného zájmu na ochraně zdraví. Bylo proto třeba uvažovat, zda nebyly dány podmínky ke zrušení žalobou napadeného rozhodnutí z důvodu nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů.

[9] Po prostudování správního spisu dospěl Nejvyšší správní soud k přesvědčení, že městský soud postupoval správně, pokud spor mezi stěžovateli a žalovaným posoudil věcně a v odůvodnění rozsudku podrobně vysvětlil, proč žalobě nemůže přisvědčit. Vůbec proto neobstojí kasační námitka, že městský soud *„zcela abstrahoval“* od konkrétních okolností dané věci. Městský soud naopak z okolností konkrétní věci vycházel a podrobně popsal, jak se vyvíjelo stanovisko žalovaného v průběhu kolaudačního řízení. Byl si totiž vědom, že i podstatně doplněné důvody následně vydaného rozhodnutí o odvolání by nemohly nic změnit na tom, že se kolaudovaná stavba nachází v ochrannému pásmu elektrického vedení a tato skutečnost by bránila kladnému posouzení provedené stavby z hlediska veřejného zájmu. Rovněž postupoval správně, pokud zdůraznil, že pro rozhodování v kolaudačním řízení jsou rozhodná jiná hlediska než např. při hodnocení případné odpovědnosti za škodu, která stěžovatelům mohla vzniknout. Žalovanému správně vytkl, že namísto toho, aby se zaměřil na rozpor podmínek vydaného stavebního povolení se stavem, který byl zjištěn následně v kolaudačním řízení, vedl nesprávně stavební úřad k úvahám, zda nedošlo k podstatným změnám při realizaci stavby, které měly spočívat ve změně výrobce bazénu a v odlišnostech jeho tvaru a hloubky. Tyto okolnosti se rovněž Nejvyššímu správnímu soudu jeví jako nevýznamné v porovnání s tím, že nad předmětným pozemkem, podél jedné z jeho delších stran, vedou dráty vysokého napětí a v této části pozemku je situována rovněž stavba kolaudovaného bazénu.

[10] Stěžovatelé namítali, že městský soud nepostupoval správně, pokud veřejný zájem *„nedůvodně nadřadil“* jejich zájmu na kolaudaci stavby v souladu se stavebním povolením. Tato námitka není důvodná. Podle § 81 odst. 1 stavebního zákona, který se ve věci aplikuje s odkazem na § 190 odst. 3 zákona č. 183/2006 Sb., zkoumá stavební úřad v kolaudačním řízení zejména, zda byla stavba provedena podle dokumentace ověřené stavebním úřadem ve stavebním řízení a zda byly dodrženy podmínky stanovené v územním rozhodnutí a ve stavebním povolení. Dále zkoumá, zda skutečné provedení stavby nebo její užívání nebude ohrožovat veřejné zájmy, především z hlediska ochrany života a zdraví osob, životního prostředí, bezpečnosti práce a technických zařízení. Je tedy zřejmé, že podmínky provedení stavby podle ověřené dokumentace a zkoumání provedené stavby z hlediska veřejných zájmů „stojí vedle sebe“ a pro uskutečnění kolaudace je třeba, aby stavba vyhovovala oběma uvedeným kriteriím. Nejde tedy o to, že by zákon stanovil mezi těmito kritérii vztah nadřazenosti, a nelze ani uvažovat o tom, že by v případě nesplnění podmínky souladu s veřejným zájmem šlo o nadřazení veřejného zájmu nad soukromým zájmem stavebníka. Městský soud správně zdůraznil, že v důsledku stanoviska Pražské energetiky a. s. nemohl žalovaný dospět k závěru, že veřejný zájem nebude ohrožen. I s ohledem na umístění vedení elektrického napětí ve vztahu k umístění bazénu na pozemku navrhovatelů, jak vyplývá z nákresů založených ve správním spise, je třeba souhlasit s tím, že případné přetržení vodiče elektrického vedení by pravděpodobně mohlo mít fatální následky pro osoby, které by se pohybovaly v bazénu a v jeho blízkosti.

[11] Stěžovatelé namítli, že stavba bazénu se pod vodičem venkovního elektrického napětí nenachází a argumentace přetržením vodiče se jim jeví jako nedostatečná, protože by se musela vztahovat na pozemek jako na celek. Tuto námitku považuje Nejvyšší správní soud za nepřípustnou podle § 104 odst. 4 s. ř. s., neboť ji stěžovatelé poprvé uplatnili až v podané kasační stížnosti. V žalobě zaměřili pozornost na to, že provedené změny stavby nejsou změnami natolik zásadními, aby znemožňovaly vydání kolaudačního rozhodnutí. Přestože je odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí z hlediska veřejného zájmu na ochraně života a zdraví osob relativně stručné, nic nebránilo žalobcům uplatnit obsahově obdobné námitky již v podané žalobě. Nad rámec uvedeného proto Nejvyšší správní soud pouze připomíná, že v průběhu kolaudačního řízení, i na doporučení veřejného ochránce práv, byly posléze samostatně kolaudovány stavba garáže a stavba oplocení. Předmětem řízení proto zůstala pouze stavba bazénu. Nelze však obecně tvrdit, že pokud oplocení a garáž stavební úřad zkolaudoval, měl zkolaudovat i bazén. Ani garáž ani oplocení nejsou primárně určeny k tomu, aby se na jejich půdorysu dlouhodobě zdržovaly osoby. U oplocení to z povahy věci ani není možné. V případě stavby zahradního bazénu je tomu jinak a předpokládá se, že bazén i jeho bezprostřední okolí jsou určeny právě k tomu, aby se tam osoby dlouhodobě zdržovaly. To může být podstatné pro určení intenzity ohrožení bezpečnosti osob z hlediska veřejného zájmu na ochraně jejich zdraví. Neobstojí proto obecný argument, že případně neměla být kolaudována z obdobného důvodu žádná ze staveb popř. naopak měly být kolaudovány všechny.

[12] Se zřetelem na shora uvedené důvody Nejvyšší správní soud neshledal napadený rozsudek městského soudu nezákonným, a proto kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[13] Stěžovatelé neměli ve věci úspěch, nemají tedy právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 1 *a contrario* za použití § 120 s. ř. s.). Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.), Nejvyšší správní soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu podle obsahu soudního spisu nevznikly náklady řízení nad rámec běžné činnosti. Soud proto rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 28. prosince 2011

JUDr. Michal Mazanec
předseda senátu